

Θεοπίστη Πάντου

Οι μέρες που περνάμε ίσως αποδειχθούν οι πιο κρίσιμες για τη ζωή όλων μας και για το μέλλον του Τόπου. Αναλύσεις για το ασφαλιστικό έχουν γίνει πολλές από ειδικούς, εμπειριστατωμένες και έγκυρες. Εξάλλου οριστική πρόταση δεν υπάρχει ακόμη. Και αυτή που υπάρχει τελεί υπό τη δαμόκλειο σπάθη των «δανειστών» (κατ' ευφημισμόν ονομασία των διεθνών ληστών και τοκογλύφων και των χαρτογιακάδων, που είναι πρόθυμοι να τους υπηρετούν). **Και θα γίνει χειρότερη.**

Ήδη ξέρουμε ότι μέχρι τώρα η βάρβαρη επίθεση στη ζωή μας, τα τελευταία έξι χρόνια των δύο μνημονίων, (όχι ότι πριν δεν μας ξεζούμιζαν) θυμίζει επέλαση Αττίλα και όλων των «βάρβαρων» μεταφερόμενων λαών που αιματοκύλισαν τον κόσμο επί εκατονταετίες.

Τα χάσαμε όλα όσα καταχτήθηκαν από το παγκόσμιο εργατικό κίνημα, με αγώνες και θυσίες, εδώ και αιώνες:

- Τα δημοκρατικά και εργασιακά μας δικαιώματα,
- Τους μισθούς, τις συντάξεις, την περίθαλψη, τις οικονομίες μας
- Τα σπίτια, τα αυτοκίνητά, την ασφάλειά μας,
- Τα ασφαλιστικά μας δικαιώματα.
- Τη ζωή μας και τα όνειρα για το Μέλλον.

Το μόνο που απομένει να κάνουν είναι ένας νόμος σαν τον πρόσφατο νόμο της Δανίας για τους πρόσφυγες. Να μας παίρνουν (βλέπε περιουσιολόγιο) και τα «τιμαλφή» και τα «ασημικά», που έχουμε στα σπίτια, αν θέλουμε να μας επιτρέψουν να ζούμε στη χώρα μας σαν μετανάστες. Αν θέλουμε να μας επιτρέψουν να εξασφαλίσουμε μια εξαθλιωμένη ζωή. Με τα παιδιά μας οικονομικούς μετανάστες σε «προηγμένες» χώρες, φτηνό εργατικό, εξειδικευμένο επιστημονικό δυναμικό, που εμείς ξοδέψαμε για να μορφωθεί. Όλα για την κερδοφορία του διεθνούς καπιταλισμού. Όλα δικά τους.

Δεν χρωστάμε σε κανέναν τίποτε. Ούτε τα δανεικά από τα οποία δεν επωφεληθήκαμε, ούτε τις επιδοτήσεις της Ε.Ε. και της ΟΝΕ που μας τσάκισαν και ξεπάτωσαν την παραγωγή μας. Ούτε για την ασφάλισή μας. Ούτε για την περίθαλψή μας. Όλα τα πληρώναμε και τα πληρώνουμε από τη δική μας δουλειά, από ένα μέρος μόνο της υπεραξίας που παράγουμε. Ήδη μας χρωστάνε πάρα πολλά.

Το κράτος ουδέποτε εκπλήρωσε το χρέος του σαν ο τρίτος πυλώνας της Κοινωνικής ασφάλισης.

Όποτε «τσόνταρε» χρήματα για να πληρωθούν οι συντάξεις το έκανε γιατί, κάνοντας τα στραβά μάτια, δεν μεριμνούσε να πληρώσουν οι εργοδότες τις ασφαλιστικές εισφορές τους, δεν κυνηγούσε τη φοροδιαφυγή και την εισφοροδιαφυγή. Γιατί **οι ασφαλιστικές εισφορές που αναλογούσαν στο**

Κράτος ήταν πάντα εικονικές. Γιατί το Κράτος απομυζούσε συστηματικά τις ασφαλιστικές μας εισφορές και τα αποθεματικά των Ταμείων, διοχετεύοντάς τα σε μια ανάπτυξη που δεν απέδωσε όφελος σε εμάς αλλά κέρδη στους μεγαλοεπιχειρηματίες, στους εργολάβους, στους μεγαλοτσιφλικάδες, στους βιομήχανους, στους εφοπλιστές και λοιπούς καπιταλιστές. Κέρδη που κατέληξαν σε βίλες, κότερα, πισίνες και καταθέσεις στην Ελβετία και τους φορολογικούς παραδείσους (λίστες Λαγκάρντ και «δεν συμμαζεύεται»).

Ούτε καν φρόντισαν οι κυβερνήσεις της Μεταπολίτευσης να διατηρήσουν τουλάχιστον μια ορθολογική ανάπτυξη των παραγωγικών δυνατοτήτων της χώρας, όπως η πρωτογενής παραγωγή στη γεωργία την αλιεία και την κτηνοτροφία και η μεταποίηση, που δειλά-δειλά, μετά τον πόλεμο και πριν τη Χούντα, υποσχόταν κάποιες επιτυχίες. **Μας είχαν προορίσει εδώ και χρόνια για φτηνά γκαρσόνια και λοκαντιέρες της Ευρώπης.**

Η «Ανάπτυξη» της χώρας, στην περίοδο μετά τον Εμφύλιο και μετά τη Χούντα, του «εθνάρχη» (για τους αστούς) Καραμανλή, στην περίοδο του «σοσιαλιστή» Ανδρέα Παπανδρέου, στην περίοδο του «εκσυγχρονιστή» Κ. Σημίτη, στην περίοδο, του νεοφιλελεύθερου, δήθεν κεντρώου, Κ. Μητσοτάκη, στην περίοδο, του άχρωμου Κώστα Καραμανλή, **έγινε με τα δικά μας τα λεφτά.**

Φορολογία, ασφαλιστικές εισφορές και όλες οι εισφορές υπέρ τρίτων που πληρώναμε (χαρτόσημο για ΟΓΑ, αγγελιόσημο για να μην πληρώνουν ασφαλιστικές εισφορές οι εκδότες-καναλάρχες, υπέρ του Ταμείου Νομικών, υπέρ του Ταμείου των Μηχανικών-ΤΣΜΕΔΕ, υπέρ των Μετοχικών ταμείων και των Ταμείων Αρωγής κ.λ.π.) εξανεμίστηκαν σε ένα βαρέλι δίχως πάτο.

Αυτή την εν μέρει γιαλαντζί, στρεβλή και ανορθολογική ανάπτυξη την πληρώναμε διπλά, με διάφορους τρόπους (π.χ. πανάκριβα διόδια) Και σήμερα την πληρώνουμε και με την εξαθλίωσή μας.

Το «θαύμα» των ολυμπιακών αγώνων του 2004, κοστολογημένο όπως και όλα τα «αναπτυξιακά» έργα, δυο και τρεις και 10 και... φορές επάνω, με τα δικά μας λεφτά έγινε. Όλων μας, εργατών, εργαζόμενων, αγροτών, «μικρών» και μεσαίων επαγγελματιών και επιστημόνων, που δουλεύαμε. Με την υπεραξία της δικής μας προσφοράς στην παραγωγή του τόπου. Και ενώ τα δάνεια έγιναν μίζες, κέρδη και καταθέσεις των καπιταλιστών στο εξωτερικό εμείς πληρώνουμε τα υπερκέρδη και τη «μόστρα» της αστικής τάξης με αίμα.

Σήμερα, στην βάρβαρη εποχή του 3ου μνημονίου και της «αριστερής» κυβέρνησης, που έρχεται να προσθέσει καινούργια βάρη στα ήδη δυσβάσταχτα βάρη των δύο προηγούμενων μνημονίων, του Γιωργάκη Παπανδρέου, του τεχνοκράτη Παπαδήμου, του ακροδεξιού Σαμαρά και του σιναφιού του, και του υπερφίαλου νάρκισσου Βενιζέλου **απειλούμαστε με μια κατεδάφιση και του τελευταίου που μας έχει απομείνει και που το έχουμε χρυσοπληρώσει. Της κοινωνικής ασφάλισης.** Του δικαιώματος δηλαδή:

- Να παίρνουμε σύνταξη αν βρεθούμε ανάπηροι στο μέσον του εργασιακού μας βίου, από ατύχημα ή αρρώστια.
- Να παίρνει σύνταξη η οικογένεια μας αν πεθάνουμε πρόωρα
- Να παίρνουμε σύνταξη όχι σε βαθιά γεράματα.
- Να μην ισχύσει για κανέναν το «Σκοτώνουν τα άλογα όταν γεράσουν»
- Να ζούμε αξιοπρεπώς ως απόμαχοι της δουλειάς.
- Να έχουμε όλοι ανεξαιρέτως δικαίωμα σε αξιοπρεπή ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, χωρίς να βάζουμε το χέρι βαθειά στην άδεια μας τσέπη.

Όταν τα κέρδη των καπιταλιστών απειλούνται έστω και με μικρή μείωση ξεχνούν τις αντιθέσεις τους και τον ανταγωνισμό τους και συσπειρώνονται για να αμυνθούν και στη συνέχεια να αντεπιτεθούν (π.χ. το καρτέλ του γάλακτος πριν λίγα χρόνια) για να κερδίσουν περισσότερα.

Εμείς, οι από την αντίπερα όχθη, τι κάνουμε;

- Περιμένουμε τη «Δευτέρα Παρουσία»;
- Περιμένουμε κάποιον Μεσσία πολιτικό να μας σώσει;
- Και όταν ο « Μεσσίας» αποδειχθεί πλάνη οικτρά, καταθέτουμε τα όπλα;
- Απορρίπτουμε συλλήβδην όλες τις πολιτικές εκφράσεις και τους πολιτικούς;
- Περιμένουμε παθητικά το τέλος μας στον καναπέ, κρύβοντας το χάλι μας κάτω από το χαλί μας;
- Ελπίζουμε να ικανοποιηθούν της δικής μας «ομάδας» τα αιτήματα έστω και σε βάρος κάποιας άλλης; Όπως π.χ. θίγουν τα επαίσχυντα ΜΜΕ, ισχυριζόμενα πως αν ικανοποιηθούν οι αγρότες στην παρούσα φάση, σίγουρα θα κοπούν οι συντάξεις;

Εκεί είναι το θέμα;

Όλους στο ίδιο γουδί μας έχουν και μας κοπανίζουν ασταμάτητα. Στο τέλος κανενός αίτημα δεν θα ικανοποιηθεί. Όλοι ριγμένοι θα είμαστε και να μην αποφεύγουμε να το παραδεχθούμε.

Τα συμφέροντα τα δικά μας, όλων εμάς που μας έκφρασε το ΟΧΙ στο δημοψήφισμα (που σε μια νύχτα έγινε ΝΑΙ και δυστυχώς δεν αντιδράσαμε μαχητικά) των εργατών, των εργαζομένων, των δημόσιων και των ιδιωτικών υπάλληλων, των επιστημόνων με «μπλοκάκι» ή με σχέση εξαρτημένης εργασίας, των μικρών και μεσαίων αγροτών, των εργατών γης, συμπεριλαμβανομένων και των μεταναστών, των μικρών και μεσαίων επαγγελματιών, **όλων μας τα συμφέροντα για κοινωνικό κράτος, δημοκρατικές και εργασιακές ελευθερίες και κατοχυρωμένα και κεκτημένα δικαιώματα είναι κοινά.** Κι αν θέλαμε να παραφράσουμε το Σολωμό θα παραδεχόμασταν ότι «αν ανταγωνιζόμαστε ο ένας τον άλλον, αν δεν είμαστε ενωμένοι, δεν μας μέλλει λεφτεριά και ευημερία»

Ο μόνος τρόπος για να προασπίσουμε τα δίκια μας είναι ο γνωστός δοκιμασμένος τρόπος της μαζικής αγωνιστικής διεκδίκησης. Είναι η συνέχιση των αγώνων στην περίοδο των δύο πρώτων μνημονίων, πιο αποφασιστικά με στόχο την ανατροπή αυτής της ανελέητης πολιτικής, και πιο οργανωμένα ώστε να φέρουν αποτέλεσμα. Είναι το ένα εκατομμύριο και πλέον διαδηλωτές στην πορεία ενάντια στο νομοσχέδιο Γιαννίτση, που απέτρεψε το θάψιμο των ασφαλιστικών μας δικαιωμάτων τότε.

Θα τους επιτρέψουμε να τα θάψουν τώρα;

Εμείς αποφασίζουμε.

Θεοπίστη Πάντου

Μαθηματικός Συν/χος Εκπαιδευτικός